

da bi res naganjale gospodarje k temu in res kaj pomagale! Če nima gospodar klaje in pa dnarja, s čim bo redil teleta in kako dolgo? Današnji „terž. čas.“ je o tem resnično besedo izgovoril. — Trije angleški oficirji še zmiraj nakupujejo po Ogerskem konje za armado v Krim; zbirajo se vsi v Peštu in odtod jih vsaki teden pošiljajo v Krim. — Od vojske nimamo nič povedati. — Tiste rusovske družine, ki so imele samostojne bramborske kardela biti, se vverstujejo zdaj v navadno armado. — Govori se, da se v Petrogradu zdaj posvetujejo, kako bi se dal v es narod rusovski, to je, vsi za vojsko sposobni možki, za vojsko napraviti. — V Krimu je zdaj Francozov 140.000, Angležev 40.000, Sardinov 18.000, Turkov 15.000, v vsem skupaj tedaj 213.000; kar je francozke armade, gré, razun Zuavov in čete ptujcev, vsa domú na Francozko in namesto nje pride nova; garde so že šle in sliši se, da jih bo cesar Napoleon slovesno

sprejel in gostil. Ker je tudi sardinski kralj prišel 23. dan t. m. v Pariz, se bojo tudi njemu na čast napravljale mnoge slovesnosti. — Sliši se, da si zdaj belgijanski kralj prizadevuje za mirno spravo. — Od Canroberta se še nič prav ne zvê, kaj je opravil pri švedskem kralji. — Že nekterikrat omenjena „zamaknjena“ v Monakovem, kateri je ondašnji višji škof prepovedal nje burke, je začela potem pismeno razglašati svoje prerožtva; ko so ji unidan škof tudi to prepovedali, se je prederzna babura očitno oglašila s tem spisom: „Kaj pa, če bojo kedaj začeli duhovi iz mene govoriti; — ktera moč bo tem duhovom usta zavezala?“ Iz tega se pač očitno vidi, kam človeka tako zmešani možgani pripravijo. — V Londonu je bila ta mesec taka silna megla, da se po ulicah niso mogli vozovi peljati in po reki Temsi ne ladije; tatovi so kradli zunaj štacun razpostavljeno blago opoldne. — Od 10. t. m. se piše iz Carigrada, da se je zima že tam popolnoma začela.

Nágllica se rada kazni.

(Konec.)

32. Pustiva to; naj misli vsak, kar hoče,
Kaj zgodilo se ž njima je, ne vem,
Scer to in uno se mi zdi mogoče;
In če primerjati to zgodbo smem
Z dogodki, ki so lastne našim dnem,
Bi pravo vedil reči že gotovost,
Al se bojim zameriti ljudem,
Ki porečejo: gerda ta njegovost!
Odgrinjati skrivnosti take, je sirovost!
33. Sirovost! kaj je to, kaj to pomeni?
„Ne kuhan“ — vsak, ki misli prav, poreče,
„Zato peč obložite bolj s poleni,
Al ne s sirovimi, ki iz njih teče,
In podpihajte, če goreti neče.“
Al ta sirovost tega ni pomena.
Ta ogenj naš ne skuha in ne speče,
Drug ogenj je, drug pisker, druga rena,
Drug kuhar, druga voda, druge derva in poléna.
34. Širov si: če se vedeš po naravi,
Če kar na jezik pride, govoriš,
Besede le po miselni razstavi
Izrekaš in izrazov ne meniš
Kakor kupec cekine in drobiž;
Če praviš, da ni lepa, ženski gerdi,
Če dvomiš al nasprotno govoriš,
Kedar ti neverjetnega kaj terdi,
Če čela tak ne merdiš kot ga ona merdi;
35. Širov si: če se kužek ti ne smili,
Če ga ne gladiš, božaš, ne — kušuješ,
Kedar mu prav kaj ni, da reva cvili,
Al zraven se prederzneš in zdihuješ,
Ko od človeškega mučenja čuješ;
Širov si: če — al takih „če“ je sila,
Je toliko da, če jih zapisuješ,
Ti bode zmanjkalo poprej črnila,
Kakor se takih „če“ posoda izpraznila.
36. Kam pač človeka misli zanesó!
Kaj je mišljenje, misel kaj, premišljanje?
Nekaj kar bistri in kalí okó,
Kar dela nam pri belem dnevu sanje,
Jasní temný, temný jasný in žanje
Zasrambo večidel in kes in žal,
Nepokoj, dvome, bledno homotanje;
Le beri kar je Platon nasanjál,
Al kar na voljni list je Hegel náčéckál.
37. Naj toliko bo dosti v prvem spevu,
Da mi za druge tudi kaj ostane,
In tudi dež je nehal; ali dnevu
Zapadni žarki od zahodne strane
Postavljajo svetíti dalj obrane,
In ti ne pojdeš danes več od tod,
Prenočil tukaj bodeš. — „Kakor kane“.
Ne ne! ne boš se dvigal več na pot,
Tema je in ne vidi se ne kam ne kod.

38. In cerkve zvedil nisi še začetka,
Za kar pozvedal vendar si in prašal;
Večer je dolg, ne kratka pripovedka,
Ker tek besed besede bo nanašal,
Da snutek pravljenja se bo narašal
In pravljica več spevov bo imela,
Ker ti z natančnostjo ne bom odlašal;
Al zdaj počiva malo za čas jela,
Da bova po večerji z novega začela.
39. Ker še povedati imam ti mnogo,
Najpred o zlosti rudarja Zelenca,
Ki je oskrunil bil gospó ubogo,
Ki vidil si jo blede kakor senca
Oropano devištvenega venca
Pred kratkem v gradu Heminem z gospodom“.
- O hudodelstvu tega zaslepljenca,
Ki je z življenjem in življenja plodom
Zasluzil kazen stokrat sto Gomór in Sódóm.
40. Žadela ga je šiba sodbe božje,
Obesila sta Hemina ga sina,
Al počivalo zlostno ni orožje,
Tovarše tega vražjega zlobina
Ostrupila je zlobe gadja slina,
Umorili so mlada gospodiča,
K' je gnala naglica ju do pogina.
Al taka je navada že hudiča,
Da zlost na zlost valiti se ne naveliča.
41. Očeta ta umor hudo razkači,
Nabere vojske, rudarje premaga;
Kar boj jih smerti koj ne poenači,
Kar ne odnese jih osoda blaga,
Po begu od kervave smerti praga,
Jih vjete med pojedino pokolje,
Da doletí jih plača dosti draga,
Razmeče jih okrog na plano polje,
In orli gostovali so se dobre volje.
42. Ta naglica začne ga grozno gristi,
Več nima ga domá pokoja, mira,
Podá se v Rim, da grehov se očisti,
Ojstro se pokoré svoj dolg opira,
In dalje zmiraj dalje vest ga tira,
In v svete mesta v Palestini roma,
Tam najde konec serčnega prepira,
Al ko se verne na Koroško koma,
Umerje v Loki, preden prišel je do doma.
43. In Hema — brez otrok, brez moža, vdova,
Pohlevna v božjo voljo se je vdala.
„Gospodova sem dekla, naj njegova
Zgodí se sveta volja!“ tak je djala,
In kar imela je, vse Bogu dala,
Zidala cerkve, kloštre vstanovila,
Nazadnje sama nuna je postala
Kerškega kloštra opatica mila,
Kjer se iz tega v bolji svet je preselila. —
44. Poslušal jaz sem Kračmanov Matija,
Ko pravile so Drobtince *) to povest,
*) Glej „Drobtince“ 1854.

- Polasti moja se je domišljija,
In gre jo po navadi v verze plest,
V šopke različnih rož po tri na šest,
Le da se nekaj malo je zmotila
In šla za kratek čas na oder sest,
Sicer je venček s ternjem spet ovila,
Kakor že tudi večkrat je poprej storila.
45. Zato pa grajajo, da tako čudno
Razmatram svet in pa ljudi na zemlji,
Da vkupaj z dobrodetnim nepriljudno
Se meša v mojega jezika kremlji,
In raste sad in strup na enem štremlji.
Postavil Bog me je na svet rekoč:
Poglej ga, kakor je, tako ga jemlji,
Postani človek, na človeško moč!
Postal sem človek, vidil dan sem, vidil noč.
46. Ni angelj ne hudič za mene človek,
Le da nekteri gornjimi so bliže,
In drugi da za čednosti so covek
Neobčutljivi kar na čudne viže,
Prijatli tistim bolj, ki njih so niže,
In spet, ki ni jim to ne uno mar,
Ki čednost jih, gnjusoba jih ne briže,
Ki Bogu zdaj dajó molitev v dar
In berž potem kadijo satanov oltar.
47. Velikrat čulo moje je uhó
Človeka, ki sem dobro ga poznal,
En del ljudi soditi kaj hudo,
In drugi del ga je pa spoštoval.
En del očitno je o njem lagál;
Kaj meni bilo je tedaj verjeti?
Kateri del ga je obrekoval?
Zakaj hoteli so ga ti ukleti?
Pozvem! da mirno v zlosti jim ni dal živeti.
48. Al morem jaz zato, da svet je tak?
Al hočete, da naj laží raznašam,
In to, kar zna za neresnico vsak,
Kar res ni, to naj trobim in oglašam,
Kar dobro ni, za dobro naj raztrašam?
O vem to, da oči resnica kolje!
Al bilo bi morbiti, to vas prašam,
Za me in pa za ljubi rod moj boljše;
Da naj podam se k farizejem dobre volje?!

M. Kračmanov.

Pogovori vredništva.

Gosp. J. O. P. v Gr.: Spis smo prejeli in ga bomo natisniti dali. Hvala! Sporočilo zastran „Nov.“ listov bomo oskerbeli. — Gosp. K. M. v Adm.: Smo prejeli in bomo natisniti dali. Hvala! — Gosp. S. Š. na D.: Hvala lepa! Bomo začeli natis prihodnje leto, ker v tem letu bi ga ne mogli doveršiti.